

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoieru DUMITRU ANTAL

Nr. 2738—1928.

NICOLAE

**Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei
Vadului, Feleacului și Clujului.**

*Iubitului cler și popor al Eparhiei noastre, iubiților și Onorașilor Deputați ai Adunării
Eparhiale: Dar și milă dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Christos!*

În temeiul Art. 134 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române,
convocăm și prin aceasta declarăm de convocată

ADUNAREA EPARHIALĂ

în biserica ortodoxă-română din Cluj pe **Duminea a V-a după Paști, a Samari-
nencii, adeca 13 Mai 1928** la 9 ore antemeridiane, când se va începe serviciul
divin, iar după aceasta va urma deschiderea Adunării în localul, care se va designa
spre acest scop.

Cluj, la 21 Aprilie 1928.

Nicolae Ivan m. p.
Episcop.

*Art. 8. — Toți deputații aleși sunt datori a se înfățișa pe ziua deschiderii Adunării, sau în cazuri grave de
impedecare, a-și justifica în scris absența. — Cei prezenți sunt datori a participa la Ședințele Adunării, a lua parte la
lucrările ei, a primi alegerile și însărcinările date lor, dela cari numai Adunarea îi poate dispenza. — Deputații, cari
nici nu-și justifică absența cu probe demne de crezământ, nici nu se înfățișează la Adunare în decurs de 5 zile dela
deschiderea ei, se consideră, că a renunțat la mandat. Concediu pe 3 zile poate da președintele, iar pe timp mai îndel-
lungat numai Adunarea. Pe timpul absenței nu se dau diurne. Cererile de concediu se rezolvă îndată.*

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

După opinia lui Napoleon, un proiect de acțiune militară poate fi bun chiar și în cazul, că n'a fost pregătit decât în proporție de $\frac{2}{3}$, iar restul de $\frac{1}{3}$ lăsat la voia întâmplării. Căci — argumenta el — cine nu vrea să acorde întâmplării neprezăcute nici un rol în cursul războiului, mai bine să nu întreprindă niciodată nimic.

Dacă despre războiul de întregire națională a României nu se poate afirma, că ar fi fost destul de bine pregătit măcar în menționata proporție de $\frac{2}{3}$, în schimb sfârșitul lui încununat de izbândă a dovedit, că prin concursul unor împrejurări, cu totul în afară de calculele și prevederile inițiatorilor, restul de $\frac{1}{3}$ s'a însărcinat să repare radical greșelile politice și militare ale unei pregătiri insuficiente, deschizând dreptății imanente a istoriei calea spre un triumf strălucit.

Dintre numeroasele provincii românești strănse în lanțurile nemilostivelor cărmuiri străine, cea dintâi sortită a pași cu hotărâre pe calea izbăvirii, era tocmai Basarabia, de care nu se făcu-se — fiindcă nu se putea face — nici o amintire în tratatul politic încheiat la 4/17 August 1916 între România de-o parte și între Rusia, Franța, Anglia și Italia de cealaltă. Ca ținte mărturisite ale războiului de întregire națională puteau fi indicate în cuprinsul acestui tratat numai provinciile românești înglobate sub pajura cu două capete a monarhiei habsburgice. Dar tocmai când speranța rescumpărării lor era mai întunecată de biruințele aparente ale puterilor centrale, gata să dicteze României o pace dezastruoasă, dela răsărit începu să mijască cea dintâi rază a soarelui dreptății: desfacerea Basarabiei din cătușele robiei țariste, organizarea ei ca republică și apoi în primăvara anului 1918, revenirea la sânul patriei străbune, de care fusese deslipită prin silă și volnicie înainte cu 106 ani, într'un timp când capetele încoronate se credeau încă în drept să dispună de soarta țărilor și a popoarelor, cari nu le aparțineau.

Dar aceste țări și popoare nenorocite puteau să aibă și ele o voință, care nu se potrivea cu voința monarhilor. Moldovenii

dintre Prut și Nistru o avură și îndrăzniră s'o exprime, dar nu s'a ținut seamă de ea. Țarul Alexandru I, grăbit să-și vadă prada cea nouă cât mai repede alipită vastului său imperiu, n'a dat ascultare nici măcar repetatelor rugăminți ale Moldovenilor proprietari de moșii, cari cereau prelungirea termenului de 18 luni, acordat prin tratatul dela București (1812) celor ce nu voiau să rămână sub cărmuire rusească, spre a-și putea vinde sau schimba proprietățile. Neputând lichida în termen așa de scurt și nepierzându-și speranța într'o apropiată reîntregire a Moldovei, proprietarii făceau acte de schimb sau de vânzare, pentru a împlini porunca ocârmuirii, înțelegându-se în taină între dânșii, să rămână și mai departe stăpâni pe bunurile lor „până la întruparea țării iarăș într'o stăpânire”. Iar, dacă prin astfel de acte tainice nu-și puteau salva drepturile strămoșești, membrii aceleiaș familii își împărțeau rolurile, trecând unii sub stăpânirea țarului, iar alții rămânând sub ocrotirea Domnului Moldovei. Ridicarea podurilor de peste Prut și alte măsuri severe, menite să întrerupă și împiedece contactul dintre fiii aceluiaș popor, nu au putut izola cu desăvârșire Basarabia de țara Moldovei. Apa Prutului a putut să formeze, în cazul cel mai bun pentru Ruși, o graniță politică efemeră. Niciodată în cursul unui secol ea n'a reușit să devină o graniță de complectă și definitivă înstrăinare sufletească. Firea duioasă și sentimentală a populației dintre Prut și Nistru făcea să pătrundă uneori până la urechile țarului glasul ei de rugăciune pentru păstrarea vechilor datini și orânduiei moldovenești. Dascălul Grigorie din județul Hotinului scria (la 15 febr. 1816) după „zăsa satului” jalbă temeinică, talmăcind dorința consătenilor săi în cuvinte ca acestea: „să ni lase în obiceiurile noastre celi moldovenești... și să pitrecem totdeauna sub dregători moldoveni pământeni de ai noștri, precum suntem deprinși și ne înțelegem în vorbă. Că noi alte rândueli nu pricepem și numai cât ni-se adaug năcazurile și greutățile noastre. Noi la aceste cu lacrimi ne

rugăm și să facă milă Împăratul cu noi“....

Intervenții repetate, în acelaș sens, din partea boierilor și mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni n'au rămas fără ori-ce rezultat. Țarul Alexandru I, s'a simțit îndemnat să comunice (29 Apr. 1916) generalului Bahmetiev, convingerea sa, că pentru Basarabia este necesară „*ocârmuire specială* în conformitate cu legile ei băștinașe, cu moravurile și cu obiceiurile ei“. Această prețioasă mărturisire însemna, nici mai mult nici mai puțin, decât o recunoaștere din partea țarului însuș, că Basarabia nu face parte integrantă din imperiul său, ci e în drept să continue a vieții, ca un *fragment deslipit în mod silnic din trupul Moldovei*, în comunitate nu numai sufletească, ci și administrativă cu această țară de baștină.

Fiindcă politica de expansiune țaristă urmărea obiective îndepărtate mult de linia Prutului, afirmându-și neconținut rolul de protegnitoare, uneori chiar de salvatoare a popoarelor ortodoxe creștine din întreg cuprinsul imperiului otoman, era firesc să nu aplice față de Moldovenii dintre Prut și Nistru mijloace de ocârmuire, cari ar fi trezit în sufletul lor sentimente de nemulțumire adâncă, clocotitoare. Dimpotrivă trebuia să-și dea toată silința a-i face să rămână, dacă nu încântați, măcar mulțumiți de noua situație, ce li s'a creat, de bisericile impunătoare prin dimensiunile și podobeale lor aurite, precum și de masivele clădiri publice, pentru a căror construire vistieria ocârmuirii țariste dispunea oricând de mijloace îmbelșugate.

De aceea în primele decenii, după 1812, desvoltarea Basarabiei poate înregistra, mai ales în domeniul vieții bisericești-culturale progrese apreciabile. Opera de organizare bisericească-școlară a mitropolitului Gavriil n'a fost stânjenită. Limba română era admisă chiar în liceul deschis la Chișinău (1833), tot așa la Orhei, Bălți, Soroca, Hotin, după cum ne spune autorul cărții: „Curs primitiv de Limba română“ (1865): Ioan Donceș, care poate fi considerat nu numai ca un apărător al tradiției culturale moldovenești, ci chiar ca un precursor al ideii de unitate națională românească.

Pierderea județelor de sud prin tratatul din Paris (1856) și mai mult încă, unirea

principatelor române (1859) a îndrumat politica țaristă spre altă orientare în chestia basarabeană, începând a lua măsuri de rusificare lentă deocamdată, apoi tot mai accentuată în raport cu succesele rapide ale României ridicate la rangul de regat. Cercurile oficiale țariste se temeau cu drept cuvânt, ca și conducătorii monarhiei habsburgice, că prin progresele realizate în domeniul vieții naționale și culturale României din Principatele unite și mai târziu din Regatul liber și independent, vor exercita în chip firesc o atracțiune însemnată asupra conașionalilor lor din imperiile vecine. Motive de ordin politic i-au îndemnat deci să procedeze la opera de germanizare și maghiarizare forțată în Bucovina și Transilvania, la cea de rusificare în Basarabia.

Când se pregăteau autoritățile rusești să suprimă catedra de limba română dela Hotin, Donceș spunea că fac un lucru „foarte regretabil“, căci „limba română e necesară la fiecare pas în viața particulară și în administrație... după firea omenească, cea mai bună patrie a sentimentului nostru, a duișiei este limba noastră maternă. Cum copilul se apropie de pieptul fragedei mame, tot așa este apropiat de sufletul lui tot ce ea gândește, ce vorbește și ce cântă în limba lui maternă. *Legile naturii inexplicabile și admirabil de exacte nu pot fi înlocuite prin nimic artificial*“.

Câtă dreptate avea înțeleptul autor al Cursului de limba română, a dovedit desvoltarea ulterioară a Basarabiei. Toate măsurile artificiale ale politicii de rusificare prin administrație, prin biserică și școală, precum și cele de împetritare etnică prin colonizări de rase diferite, n'au fost în stare să desființeze elementul românesc, de baștină, din cuprinsul Basarabiei. Dacă l-au slăbit în câțva la orașe ori l-au întârziat în desvoltarea sa firească la sate, prin complectă lipsă de interes față de nevoile culturale și economice ale populației autohtone, în schimb viața sufletească a acesteia a continuat a se desfășura nestingherită, în adâncă alvie patriarhală a credinței, a datinelor, a graiului și cântecului popular — pretutindeni la fel în tot cuprinsul pământului strămoșesc.

Instinctul de conservare al neamului ro-

mănesc a biruit și în Basarabia toate legile artificiale, ca și în Bucovina și în Transilvania, pentru ca în clipa, când regimul de autodeterminare dădea poporului posibilitatea să-și manifeste liber voința de a-și croi însuș soarta, să poată proceda la hotărîrea, prin care Statul Țării rostea verdictul inapelabil al istoriei: Basarabia să fie precum a fost urzită din vremuri bătrâne: *pământ și suflet românesc!*

I. Lupaș.

Nesocotirea ajutorului dumnezeesc

Ioan, V, 1-15.

Un slăbănog, vreme de treizecișopt de ani a tot așteptat ceasul izbăvirii sale. În cei 38 de ani împovărat de greul și chinurile zăcării, nu s'a găsit nici o ființă milostivă, care să se ostenească pentru el și să-l scufunde în scaldătoarea minunată a „oilor“.

A venit însă Isus, l-a văzut cum zace suferind, nenorocit și uitat de lume și s'a îndurat de el; l-a vindecat numai cu cuvântul. A venit ajutorul dumnezeesc atunci când nici un prieten binevoitor, nici o rudă iubitoare, nici un om milostiv nu s'a gândit să vie în ajutorul aproapelui său.

S'a găsit însă cineva, care a început să cârtească împotriva ajutorului dumnezeesc. Cărturarii și fariseii fățarnici s'au fost scandalizat că s'a vindecat acest biet nenorocit în zi de Sâmbătă. În loc de bucurie pentru o asemenea binefacere minunată, acești oameni răi și împietriți la suflet au găsit pricină de nesocotire a ajutorului dumnezeesc.

Câți nu sunt, cari și'n zilele noastre, dacă și nu din răutate, asemenea fariseilor fățarnici de odinioară, atunci cel puțin dintr'o ușurință nepermisă, trec cu vederea, sau chiar trag la îndoială puterea ajutoare a Tatălui Ceresc, nesocotind roadele dobândite pe urma acesteia. Și de unde oare acest păcat în cugetul omului?

Răspunsul nu poate fi altul decât acesta: *Acest rău pornește numai pe urma necunoașterii ființii dumnezeiești, pe urma necunoașterii adevăratelor trebuinți zilnice și pe urma întrecerii nechibzuite a dorințelor omenești.*

Domnul cerului și al pământului, care a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, însuflându-i duh din duhul Său și îngăduindu-i să se ridice la viața cea mai desăvârșită, El care hrănește paserile cerului și îmbracă florile câmpului, El care poartă grijă până și de viermele ce se târăie prin noroaie, să fi uitat El oare de tine, care dintre toate făpturile Sale, singur ești înzestrat cu minte și înțelegere întru cinstea și preamărirea Sa?! Să fi încrucișat El fără de rost cărările fericirii tale, pentru a-ți zădărnici fără de vină orice străduință și osteneală? Așa se pare! Căci nu cdată se aud tânguiri, se varsă lacrimi în zile de nenorocire și grea încercare, se rostesc vorbe învinuitoare și pripite împotriva Celui ce ne-a dat naștere, nesocotind grija Sa părintească pe care ne-o poartă. Se trage la îndoială dragostea și milostivirea Părintelui Ceresc. I pare omului a fi mai înțelept și-și talmăcește singur izvorul binelui și rădăcina răului. Dumnezeu nu-i mai pare a fi cel adevărat, ale cărui juruinți rămân; cel sfânt care nu cunoaște nedreptatea, ci numai iubirea cea fără de sfârșit și înțelepciunea cea fără de margini. Nu! Căci dacă ca atare l-ar cinsti pe Dumnezeu, atunci ar fi departe de orice îndoială, de orice plângere și șovăire.

Iată dar dureroasa *necunoaștere a ființei dumnezeiești*, care de atâtea ori împovărează cugetul încercat al omului, ispitindu-l la păcat și îndemnându-l la rătăcire.

La împovărarea cugetului omenesc mai ajută însă și *necunoașterea adevăratelor trebuinți zilnice*. Căci ce rost are lumea cu toată strălucirea ei, viața noastră sau viața celor fericiți? Ce rost au toate bunurile și bogățiile pământului, se întreabă de atâtea ori nedumerit omul? Sânt ele în stare să împace pe deplin vreuna dintre trebuințele noastre zilnice? Nu! Căci peste lungă sau scurtă vreme trebuie să le părăsim și lipsa lor numai suspin și amărăciune varsă în sufletul îndurerat și dornic după bucurii și fericire.

Apoi ce îndeamnă mai lesne la tânguire și desnădejde, decât tocmai pierderea bunurilor pământești? Ce-l ațiță pe om să cârtească mai mult împotriva înțelepciunii și îndurării lui Dumnezeu, decât nepotrivirea stărilor, suferința și sărăcia, boala și

moartea celor iubiți și scumpi ai lui? Sau când șovăiește omul mai degrabă, decât atunci când fulgerul i-a trăsnet casa, ori grindina i-a zdrobit sămănăturile? Unde se suspină mai nemângăiat decât în coliba săracului? — Și astfel iată că ne arătăm așa, ca și când menirea vieții noastre ar fi să îngrămădim numai comoară peste comoară, să urcăm treptele de tronuri, sau să dobândim plăceri și bucurii nemăsurate ca și când acela, care stăpânește mai mult și petrece mai presus decât oricine, ar fi cel mai fericit om pe lume!

Pe când dacă am fi pătruși de adevărul, că „*nu avem aici cetate stătătoare*“, că într'o lume mai curată și fericită avem ca să pornim, oare am mai cârti, am mai șovăi în ajutorul și grija cerească, când greul vieții ne-ar ajunge? Sau și-ar mai pierde cineva credința în milostivirea Cerului, când ea l-ar îndemna la muncă și osteneală?!

Iar în cele din urmă mai vine și *întrecerea nehibzuită a dorințelor noastre*.

Ce-i drept se află și unii credincioși, cari nu așteaptă ca pământul să le resară numai floare; cari zi de zi își dau sama, că omul căzut în păcat a fost ursit, ca în frică și cutremur să-și poată dobândi ușurare și mântuire. Dar sânt pe de altă parte nenumărați alții, cari ar dori ca nici o amărăciune în viață să nu o guste, lumina să nu li se întunece și frumusețea nici odată să nu le pălească. Dacă însă totuși valurile vieții le aduc desamăgiri și furtună, credința li se îndoiește și nădejdea li se clatină.

Iată deci cari sunt pricinile, pe urma cărora pornește răul ce cuprinde cugetul omului când nesocotește puterea și ajutorul dumnezeesc!

Pentru cine însă Dumnezeu rămâne pururea cel adevărat, cel sfânt, cel iubitor, cel înțelept și atotputernic; pentru cine își caută fericirea acolo, unde ea poate fi aflată, — adică, dincolo și nu în această vale a plângerilor, — cine nu caută numai să prindă și să pipăe toate pretutindene, acela fără îndoială că va fi pururea ferit de acest rău. Va fi pătruns și în cele mai ispititoare împrejurări de înfiorare și cutremur față de prevedința și puterea Celui prea-înalt.

Regele Cnut II. al Angliei, întorcându-se odată biruitor dintr'o luptă pe care o purtase cu unul dintre dușmanii țării sale, toți scriitorii și poeții patriei se întreceau în laude și premărirea faptelor vitejești ale iubitului și bravului lor monarh; îl ridicau cu vorbe dulci și lingușitoare mai pe sus de orice muritor, socotindu-l ca pe stăpânul, căruia nimeni și nimic nu i se poate împotrivi în lumea aceasta.

Înțeleptul rege însă, bun și cu frica lui Dumnezeu, cum era, pentru ca să-i vindece pentru totdeauna pe supușii săi lingușitori și ușurateci de această boală obișnuită, pentru ca să le deie o pildă vie despre neputința omului, fie acesta chiar și rege, față de puterea Stăpânitorului cerului și al pământului, a poruncit ca într'o zi sfatul său domnesc să se ție pe malul mării din apropiere. La ziua și ceasul hotărât sftnicii regelui s'au adunat și fiecare și-a luat locul pe câte unul din scaunele așezate chiar în marginea valurilor apei. Apa numai s'a fost retras ca de obicei în urma refluxului. Apoi regele cu glas tare, în auzul tuturor, a început a porunci mării să nu-și sloboadă valurile, până ce el împreună cu sftnicii săi nu-și vor fi încheiat sfatul. Ce să vezi însă? Ceea ce era și firesc să se îetâmplesse: Apa a început a se tot revărsa ca de obicei în fluxul său până peste maluri și a început parecă în ciuda poruncii împărătești a-i cuprinde tot mai mult pe oaspeții veniți în undele sale. Regele însă după ce i-a văzut pe toți sftnicii săi cu picioarele muiate și cu privirile înmărmurite de neputința cuvintelor domnești, s'a întors către ei și le-a zis muștrându-i: „*Iată cât de mic și neputincios apare cel mai tare dintre oameni față de atotputința Domnului Domnilor, care singur are putere de a porunci vânturilor și mării să se liniștească. Laudă deci și slavă i se cade numai lui Dumnezeu, care stăpânește cerul și pământul și are putere peste înălțimi și peste adâncuri*“.¹⁾

Cu adevărat deci, cinste și laudă se cuvine să-i aducem și noi în toată vremea milostivului nostru Stăpân și Domn, care neîncetat cu ajutorul și grija Sa părintească ne înconjoară și ne păzește. Și precum

¹⁾ Rev. W. F. Shaw, The Preach. Prompt. of Anecdotes, p. 110.

asupra slăbănogului din sf. Evanghelie s'a revărsat harul bunătații Sale vindicându-l, asemenea se pot revărsa și asupra noastră bogății nemăsurate, fericire și belșug, numai dacă nu vom nesocoti, ci vom deschide loc larg în sufletul nostru lucrării lui Dumnezeu și vom recunoaște pururea puterea și ajutorul Lui; căci „*dela Dânsul vine mântuirea dreptilor și scutitorul lor în vremea năcazului numai El este*“ ...¹⁾

I. V.

¹⁾ Ps. XXX, 39.

Binecuvântatele roade ale credinței în înviere

II.

Dacă adevărul privitor la învierea morților are un rol atât de important în planul mântuirii neamului omenesc, tot pe atât de important este și în efectul pe care-l exercitează asupra sufletului omenesc. Credința în conținutul lui revoluționează întreg sistemul învechit de a privi lumea și anume: Să prețuim mai puțin moartea și să dăm mai multă atențiune corpului nostru, fiindcă are o înaltă menire. Privind mai de aproape toate laturile acestor singure două învățături, este de ajuns pentru a ne putea convinge de necesitatea alimentării necondiționate a credinței în amintitul

1. Să scrutăm întâi un suflet, care prezintă partea negativă, lipsit de credința în înviere. Puterea lui de pătrundere e mărginită în timp și spațiu. Se estinde până la mormânt, barieră pe care n'o poate trece. Nu poate concepe idealul unei vieți superioare, care să se continue și dincolo de limanul morții. În manifestările externe se călăuzește de aceeaș lozincă, prin moarte totul se finește. Trăiește din plin fiecare clipă, gustând din tot ceea ce viața pământească îi îmbie. Găsi-va vre-o justificare, a jertfei pusă în serviciul vreunui ideal, a suferinței, a virtuții peste tot? Putea-va înțelege logica învățăturilor Mântuitorului? Nu. Aspectul vieții sufletești și trupești a unui astfel de individ, este identic cu viața animalică trăită din instinct.

Direct opusă ni-se prezintă viața trăită prin credința în înviere. Ce este povara morții pentru cel ce nădăjduiește să învie?

Viața pământească însăși este considerată ca o călătorie prin locuri triste, cu drumuri grele, moartea un somn recâștigător de forțe, după care urmează trezirea în viața adevărată, plină de frumseți demne de cea mai superioară creatură. Și ce sprijin puternic între această credință în fața întregului cortegiu de suferințe pământești. „Frații mei“ spune Ap. Pavel despre cei ce au adormit, „nu voiu să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați în rând cu ceilalți, cari nu au nădejde, căci dacă credem că Isus a murit și înviat, tot așa Dumeezeu pe cei adormiți întru Isus, aducei-va împreună cu El. (I. Tes. IV, 12-13).

„Mântuitorul meu trăiește, trupul meu se va preamări ieșind din mormânt, și cu acești ochi, cari se vor închide pentru un timp, voiu privi fața Mântuitorului meu“, sunt cuvintele dreptului Iov, în timpul de grele suferințe. Nu poate fi vre-o durere, care să nu fie alinată prin această speranță, când viază în suflet.

2. Iar dacă Mântuitorul ne-a asigurat, că vom învia cu corpurile, și ne vom face părtași de mărirea propriului său corp, dacă-i vom fi credincioși, atunci ar mai putea cineva sta la îndoială, dacă trebuie să se supună legilor lui? Corpul nostru prin nădejdea învierii are un alt rost decât a se întina cu toate păcatele acestei vieți. El prin puține suferințe actuale se purifică se pregătește pentru strălucirea de apoi.

O bucurie nespusă radia din fața unui martir, când călăul îi tăia membrele corpului. Întrebat, dacă este nebun, răspunse liniștit: Eu sunt o mlădiță a butucului de vie, care e Hristos, mlădițele se taie iarna, însă primăvara învierii se apropie: această carne din nou va via.

Da acest corp al nostru, care azi trebuie să fie sălașul virtuților, după moarte în întreg decursul veșniciei se va bucura de fericirea sufletului: va fi ridicat în ceruri. Nu merită oare a fi mai mult prețuit? Și noi privind în juru-ne, vedem comițându-se atâtea grozăvenii, excese demne de plâns în corpul omenesc. Creștine, prețuiește cât mai mult cele două mari învățături, cari reies din dogma învierii: disprețuiește moartea și cinsteșteți trupul.

M.

CRONICĂ

Întâmplări cu tâlc la cutremurul de pământ

Recentul cutremur de pământ din Bulgaria, care a pricinuit moartea atâtor oameni, a distrus atâtea gospodării, a schimbat fața pământului făcând din văi dealuri și din dealuri văi, s'a resimțit și în țara noastră în Dobrogea, pe malul Dunării până la București. Cutremurul s'a produs în Sâmbăta Paștilor pe la ora 10 și 30 dimineața. La Mănăstirea de maici dela Pasărea, cutremurul s'a potrivit chiar în momentul când preotul citea la liturghie Evanghelia și zisese: „Și iată s'a făcut cutremur mare, cu îngerul Domnului pogorând din cer a venit...“ candelile și icoanele au început să se clatine. Impresia maicelor a fost foarte puternică și au fost stăpânite de credința că într'adevăr s'a săvârșit un semn a lui Dumnezeu.

Mai semnificativă e întâmplarea din orașul Giurgiu, unde cutremurul a fost mai mare și între clădirile cari au suferit surpări, o cafenea, o bancă și un hotel, a fost și *casa de rugăciune a adventiștilor*, căreia i s'a crepat zidurile de sus până jos asemeni templului: „Și iată, catapeteasma templului se sfâșie în două, de sus până jos, iar pământul se cutremură...“ (Matei 27, 51).

Investitură. *Arhiepiscopul Chișinăului I. P. S. Sa Gurie, a fost înălțat la rangul de Metropolit — din prilejul serbării împlinirii alor 10 ani dela unirea Basarabiei cu patria-mamă. Investitura s'a făcut la Patriarhie în București Joi în 26 Aprilie. — Felicitările noastre.*

Predici în biserica-catedrală din Cluj. Duminecă în 29 Aprilie va predica dl Pr. Dr. Andrei Buzdug, profesor la Acad. teologică. — În capela eroilor la seveciul pentru studenți va predica dl Valentin Pop, stud. în teol. anul IV.

Ce face spovedania. Un hoț care furase un inel în valoare de un milion Lei, neputându-și potoli remuşcările conștiinței, a mers la un preot să se mărturisească. Preotul înțelegând lupta sufletească a enoriașului său, nu i-a dat deslegare decât cu condiția de a-i aduce lui inelul furat. Îndemnul a fost așa de călduros încât hoțul a și adus inelul. Preotul l-a luat și după ce a deslegat și slobozit pe păcătos, a mers la poliție unde a povestit în mod anonim cazul, a pus inelul pe masă și s'a retras discret împăcat în sufletul său că a făcut două fapte bune.

Numele de botez în Rusia la porunca Sovietelor nu se mai dau după calendar care amintesc sfinții creștini, ci vor fi următoarele: Baricada, Rațune, Radio, Kean, Spinozza, Lincoln, Columb, Sparta, Uritza, Academia, Amnestia, Bebelina etc. Cu toate acestea, după știrile ce ne vin din Bolșevicia, oamenii s'au reîntors iară la biserica și viața religioasă care e în aceeaș intenzivitate ca și înainte de războiu.

O biserică într'un automobil. În America un preot a făcut o biserică care se transportă pe un automobil, cu care cutreeră satele și face slujbe religioase acolo unde nu sunt biserici.

Deces. În ziua de 9 Aprilie c. a decedat preotul Vasile Bumbuț, fost paroh în Sartăș, protopopiatul Lupșei, în vârstă de 70 ani, după activitate pastorală mănoasă de 40 ani. Îl deplânge soția și trei copii. Trimitem condoleanțele noastre nemângâiatei familii.

Cartea vorbită. Știrile din America ne aduc vestea și acestei mari minuni a tehnicei omenești. Aparatul nu e mai mare ca un aparat de fotografiat. Pe o fâșie e întreagă cartea vorbită pe care aparatul pus în funcțiune, prin un tub ca de gramafon o spune cu glas tare, rostită cu glas frumos și cu intonații ca și cum ar fi citită. De acum încolo — când va ajunge minunea și la îndemâna noastră — nu ne vom mai strica ochii, cetind, ci urechile, ascultând...

Mulțămită publică. Mulțumim tuturor acelor cari prin condolențe personale și scrisori au căutat să ne aline durerea încercată prin încetarea din viață a iubitului soț și tată preot Victor Oțoiu.

Familia Oțoiu.

PARTEA OFICIALĂ

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ

Nr. 2645—1928.

2—2

CONCURS

Pentru ocuparea postului de *subșef de birou cl. I.* la Consiliul nostru episcopesc, devenit vacant prin abdicere, publicăm concurs cu termin până la 30 Aprilie a. c. — Postul e dotat dela Stat cu 850 Lei salariu de bază — Un necăsătorit primește lunar 5072 Lei.

Având a îndeplini *funcția de protocolist și expeditor*, reflectantul trebuie să aibă scrisoare curată și legibilă.

Între concurenți vom preferi clericii absolvenți.

În lipsa acestor pot fi numiți respective aleși și alți reflectanți cu pregătiri și praxă de birou, provăzută la art. 36 și 37 din Statutul funcționarilor publici. — La petiții vor aclude:

1. Atestatul de botez.
2. Act. de cetățenie.
3. Atestatul de școală (clasa din urmă).
4. Certificat de bună purtare dela ultimul serviciu de Stat unde a servit.
5. Alte documente recomandatoare, despre anii serviți airea.

De locuință pentru cel numit nu ne putem îngriji.

Cluj, la 12 Aprilie 1928.

NICOLAE
Episcop.

Consiliul par. ort. rom. din Războieni-Cetate

Mulțumită publică

Consiliul parohial ortodox român din Războieni-Cetate, se simte plăcut îndatorat a aduce și pe aceasta cale viile și adânc simțitele sale mulțumiri D-lui *Dr. Ilarie Ilea, avocat în Brașov*, pentru daniile mari și însemnate ce le-a făcut acestei parohii — comuna d-sale de naștere.

Un clopot de 70 kgr. în valoare de 15.000 Lei. Una fundațiune de 100.000 Lei pe numele fericților săi părinți Ioan Ilea și Maria Coston, din care sumă 10.000 Lei i-a și depus pe numele bisericii noastre la banca „Albina” filiala Brașov cu libelul Nr. 425, iar restul de 90.000 Lei îl va depune treptat, după cum ne comunică. Onor. D-sa, în adresa sosită la noi tocmai în ziua Învierii Domnului — în care ne-a făcut cunoscut înființarea acestei fundațiuni și ne-a trimis libelul Nr. 425. Astăzi, când atâta lume nu are alt ideal decât materia, fapta dlui Dr. Ilarie Ilea, iese din comun și credem că va fi un îndemn și pentru alții a-și aduce aminte de părinții cari i-au crescut făcându-le nemuritor numele prin crearea de fundațiuni.

În numele Consiliului parohial Războieni-Cetate:

Dumitru Giurgiuca,
președinte.

Celelalte ziare sunt rugate să publice acest act de mulțumită.

Nr. 264—1928.

3—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de cl. II-a *Fărău*, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Parohia are: a) 708 suflete,
b) Sesiune parohială 16 jugăre pământ productiv,

c) Salar dela Stat conform pregătirii respectivului preot numit,

d) Casă parohială, grădină și supraedificii economice,

e) Una ferdelă de cucuruz și o zi de lucru dela fiecare familie, din care $\frac{1}{3}$ sunt ale cantorului,

f) Stola îndatinată.

Cei cari reflectează la acest post, să-și înainteze în termenul fixat cererea înzestrată cu documentele prevăzute la art. 4 și 11 din Regulamentul în vigoare, având a se prezenta personal la oficiul nostru și cu prealabila încunoștințare și în parohie.

Luduș, la 30 Martie 1928.

În înțelegere cu Consiliul parohial:

Romul Popa, protopop.

Nr. 275—1928,

3—3

CONCURS

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a *Finciu* din protopopiatul Huedinului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Locuință în natură cu supraedificate.
2. Sesiunea parohială 20 jug. și 1405 st. pătrați. Restul se va complecta prin Reforma agrară.
3. Dela 94 familii câte una miertă bucate: grâu, cucuruz sau săcară, din care $\frac{1}{3}$ parte compete cantorului.
4. Venitele stolare uzitate.
5. Salar legal dela Stat conform calificației.

Cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare se vor înainta în termenul indicat subsemnatului oficiu.

Reflectanții pe lângă observarea prescripțiilor cuprinse în Regulamentul în vigoare se vor prezenta la oficiul nostru și cu prealabila încunoștințare și în parohie, spre a predica sau celebra și a face cunoștință cu poporul.

Huedin la 26 Martie 1928.

În conțelegere cu Consiliul parohial:

Aurel Muntean, protopop.